

בא א מיי פיי מהלכת
שכרות הלכה ד ועיי
בהשגות וצמנד משנה
סג עשין פט טור ש"ע
ח"מ ס"ו ע"ו סעף ג:
בב ב מיי פ"ב מהל'
נגילה הלכה טו סג
עשין ד טו"ע א"ח ס'
תלד עשין ב:
בג ג ד ה מיי פ"ה
מהלכות שכרות
הלכה א ועשין בהשגות
ובמ"מ סג ע"ו טו"ע
ח"מ ס"ו ע"ו סעף א:

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מתה כדרכה דפטור דלא נימא אורחא
דהוא אחרת קטלה כ"ש הוחמה צהר והוחלקה צבקה דודאי אילו
לא שינה היתה מתה צענין זה ויש לומר דמשום דצחיובא דהר תני
הוחלקה תני לה נמי צפטורא דצבקה ועוד נראה דפטורא דחימוס
צהר והוחלקה צבקה הוה רבותא

נקרא גולן. וקמה ליה ברשותיה להמחייב בכל אונסיה וסיפא רבנן:
נוסן לו דמי אמרו. דממס שזמר לכן נמכר בשוק דקנייה בגולו לשלם
כשעת הגזילה: היליאה. דמי עמיס וסממנין ולא שזר שלם: צעיניו.
ששינהו מכמות שהיה ואיכא למאן דאמר שינוי קונה בהגזול קמא
(צ"ק ע"ג): אבל גבי החמור לא נשתנה

א) צ"ק ק: [ק.ב. ע"ג] לקמן
קח: ע"ו ג: א) לקמן קו:
ע"ש מוספתא דמגילה
פ"א, א) פ"י על דרך סני
הגור חזו והבריקה מלשון
בדק ועיי רש"י.

הגהות הגר"א

[א] גמ' (מגנת העיר
לאותה העיר) ואין
מדקדקין בדבר (אבל כו'
עד לפורים) תא"מ וי"ב
הר"ף ור"ש ורמ"ב ל"ג
כל זה (וכ"ה לקמן קו
ע"ב ועמ"ש רמב"ם ב"ח
ס"י תרל"ז):

לעוין רש"י

מולי"מ א [מיי"ל א]. בריית
(מהלכה עינייה).

מוסף רש"י

נוהגין לו דמי צמור.
דמשקלא
דמהשחא שו טפי לגרייס
למר אלוס (ב"ק צח). קני
צעיניו לר"מ ולא יתיב ליה
אלא דמי צמור אבל לא דמי
שחור, או זה יתן שכרו
משלם ויקח הלמר (ע"ו ק)
דפי"ח ליה לר"מ כל
המשנה מדעת צעלו וקרא
גולן ונוטל המר לגזמו
א"ש שהוא מעולה עכשו
דמיס (ע"ו ז) דקיה
אומר לו הרי שלך לפניך. שכן לרן
אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך
בעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו
ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני
חוזר אחר חמורו עד שפוגע בלחור
הלךך אומר לו הואיל וקח מולך גרס
שכור חמור אחר ולך אחריו עד שיפגע
בחמור אחר: הצריקה או ששטתיה.
עדיין היא ראויה למשאוי: בשלמא
לרנ לא קשיא. רומיאל דמתמימין
אהדדי דמני לשנויי כאן בחזרת וכו':
לרכוב

נקרא גולן הי רבי מאיר אילימא ר"מ דצבע
דתנן (ה) הנותן צמר לצבע לצבוע לו אדום
וצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר
אומר נותן לו דמי צמרו א"ר יהודה אומר אם
השבח יתר על היציאה נותן לו את היציאה
ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו את
השבח מומאי דלמא שאני התם דקניא
בשינוי מעשה אלא הא רבי מאיר דמגבת
פורים דתניא (ב) מגבת פורים לפורים (א) מגבת
העיר לאותה העיר ואין מדקדקין בדבר אבל
לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן
והמותר יפול לכיס של צדקה רבי אליעזר
אומר מגבת פורים לפורים ואין העני רשאי
ליקח מהן רצועה לסנדלו אלא אם כן התנה
במעמד אנשי העיר דברי רבי יעקב שאמר
משום ר"מ ורשב"ג מוקל דלמא התם נמי
דאדעתא דפורים הוא דיהיב ליה אדעתא
דמידי אחרניא לא יהיב ליה אלא הא ר' מאיר
דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום
ר"מ הנותן דינר לעני ליקח לו חלוק לא יקח
בו טלית טלית לא יקח בו חלוק מפני שמעביר
על דעתו של בעל הבית ודלמא שאני התם
דאתו למיחשדיה דאמרי אינשי אמר פלניא
זבנינא ליה לבושא לפלוני עניא ולא זבן ליה
אי נמי זבנינא ליה גלימא ולא זבן ליה אם כן
ליחגי מפני החשד מאי מפני שמעביר על
דעתו של בעל הבית שמע מינה משום דשני
הוא וכל המעביר על דעת של בעל הבית
נקרא גולן: השובר את החמור והבריקה:

מגנת פורים: מגנת פורים לפורים. מעות
שגזין הגזאין מצני העיר לחלק
לעניים לסעודת פורים: לפורים.
כולה יתנוה לעניים דפורים: ואין
מדקדקין. לומר דייס צפחות והמותר
יפול לכיס של צדקה: אבל לוקחין את
העגלים. לרוב כלל המעות: והמוסר.
שלא יספיקו לכול צפורים ימכור
ויפול לכיס של צדקה: אדעתא דמידי
אחרניא לא יהיב ליה. וכיון דלאו
אדעתא דהכי יהיב נמלא מעות
בחוקת צעלים חוץ מן היולאין בסעודת
פורים: דאסו למיחשדיה. לבעל הבית
צנווד ואינו מקיים ששמעו עליו
שאמר ליקח טלית לפלוני עני ולא
קנה לו: נהוריא. מולי"מ צלע"ו

היולאס צמור העין: אצוקא. התולעים
התלועו רגליה: אצוקא צמילתא
דמלכא. ראיתי עש שאוכל שיראס
של אורז המלך: צעלי כסף. כלי
פשתן: צעלי דהב. כלי אמר צעוין
אדום: וקטלוהו. שאין עש אוכל כלי
פשתן: אבל אנגריא שאינה חוזרת.
הוה ליה כמתה או נשברה: אס
בדרך הליכסה ניטלה. שהאנגריא
מוליכסה לדרך שהיה זה רואה להלך:
אומר לו הרי שלך לפניך. שכן לרן
אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך
בעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו
ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני
חוזר אחר חמורו עד שפוגע בלחור
הלךך אומר לו הואיל וקח מולך גרס
שכור חמור אחר ולך אחריו עד שיפגע
בחמור אחר: הצריקה או ששטתיה.
עדיין היא ראויה למשאוי: בשלמא
לרנ לא קשיא. רומיאל דמתמימין
אהדדי דמני לשנויי כאן בחזרת וכו':
לרכוב

או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אומר רב לא שנו אלא באנגריא
חוזרת אבל אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אומר
בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר
לו הרי שלך לפניך ואם לאו בדרך הליכתה ניטלה חייב להעמיד לו חמור
מיתבי השובר את החמור והבריקה יאו שנשתמטה אומר לו הרי שלך
לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא
קשיא כאן באנגריא חוזרת כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא
וכ"ת לשמואל נמי לא קשיא כאן שבדרך הליכתה ניטלה כאן שלא בדרך
הליכתה ניטלה הא מדקתני סיפא רבי שמעון בן אלעזר אומר אם בדרך
הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו חייב להעמיד לו חמור
מכלל דלתנא קמא לא שאני ליה אומר לך שמואל לאו מי איכא רבי
שמעון בן אלעזר דקאי בוותי אנא דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר איבעית
אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרה והכי קתני
השובר את החמור והבריקה או נשתמטה אומר לו הרי שלך לפניך מתה או
שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בכמה דברים אמורים שלא בדרך
הליכתה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכתה אומר לו הרי שלך לפניך
דברי

א"ל מולך גרס שאילו היתה ניטלת לא היתה ניטלת דמי למה דהכא מוכח דמולך ידידיה גורס ואס שלך דרך
הליכתה ניטלת דהיינו שמחפשינן גם צמתיס שאז לא מולו של שוכר גורס חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מלאכתו לאלתר דלפילו
חזרת האנגריא את החמור לכאן צעוד שמועיל חזרתה לשוכר אין לו לשוכר להעמכ מלאכתו ולא דמי להצריקה או נשתמטה:
מב"ל דתנא קמא לא שני י"ה. ומ"ק עדיף דהו רביס לגבי יחיד: